

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gl.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Poročilo c. kr. ministerstva za kmetijstvo. — Dopisi. — Č. g. Liborij Šolc.

Poročilo c. kr. ministerstva za kmetijstvo.

(Sklep.)

Po Koroškem se prebivalstvo za čebelarstvo, kot postranski zaslužek jako zelo zanima. Pridelalo se je l. 1876 2400 kilo, l. 1877 in l. 1878 pa po 1950 kilo medú in voska.

Za povzdigo čebelarstva v Dalmaciji je bilo mnogo panjev ležakov pri bar. Rožiču v Podsmereki naročenih. Deželna vlada je dala še posebej Dzierzonove panje izdelovati ter jih je oddajala gg. župnikom, učiteljem in tudi drugim kmetovalcem za 40 % cenejše. Vlada je dala še več družega čebelarskega orodja razdeliti in zlasti tudi knjižico v umnem čebelarstvu, na svitlo dana po E. Tomiecu. To knjižico misli deželna vlada vsem ljudskim šolam podariti.

Za povzdigo čebelarstva na Primorskem je ministerstvo l. 1880 kmetijski družbi v Terstu dovolilo pomočke za napravo izglednega čebelnjaka, ki je bil postavljen na šolskem vrtu v Gvardieli.

Za povzdigo čebelarstva na Tirolskem je vis. vlada dovolila podporo čebel. društvu v Mais-u za napravo pripravnih panjev in družega orodja, kakor tudi za darila marljivim čebelarjem.

O Trientu (južno Tirolsko), pravi poročilo: Čebelarstvo se je pospeševalo z razdeljenjem dobrega orodja in panjev s premakljivimi satniki.

O manjših čebel. društvih govori poročilo: Ti so si za nalogo postavili, zboljšano čebel. orodje, zlasti panje s premakljivim delovanjem razširjati.

O Solnem gradu, pravi poročilo: Za povzdigo čebelarstva dovoljeno

svota je kmetijska družba obrnila v ohranjenje čebelnjaka za poduk; nekaj pa tudi v razdeljenje čebel in čebelarkega orodja umnem čebelarjem.

O zgornjem Avstrijskem poročilo objavlja, da je kmetijska družba v Lincu l. 1877 dovoljeno državno podporo obrnila v nakup pripravnih panjev in za XXII. občni zbor avstrijsko-nemških čebelarjev v Lincu.

O Češkem, pravi poročilo: Čebelarstvo se goji neprenehano v krogih mnogobrojnih vdeležencev.

O priliki XXIV. občnega zbora avstrijsko-nemških čebelarjev v Pragi l. 1879 je bilo opazovati podučljivo podobo obilnega pospeha češkega čebelarstva v zadnjih letih.

O čebelarstvu v Galiciji knjiga poroča: S pomočjo državne podpore in sodelovanja čebelarkega društva se je pospešila končna naprava izglednih čebelnjakov. Leta 1879 je bilo mogoče dvanajst daril takim izglednim čebelnjakom razdeliti.

Kmetijska družba v Krakovi je obrnila za čebelarke namene dovoljeno svoto za razdeljenje zboljšanih panjev praznih in čebelnih.

O Bukovini poročilo govori, da je državna podpora služila ondašnji kmetijski družbi v skončanje izglednega čebelnjaka na družbenem vrtu in v postavljanje novega izglednega čebelnjaka pri ljudski Šetelinski šoli. Vrh tega je društvo razdelilo več čebelarkega orodja.

To je ministersko poročilo o njegovem delovanju v zadevah čebelarstva v raznih deželah.

Poročilo molči popolno o čebelarstvu po spodnji Avstriji, Vorarlberžkem, Moravskem in Šlezji. Zakaj? Ne moremo uganiti, ko je vendar, n. pr. na Dunaju izgledni čebelnjak in jako delalno društvo pod varstvom Nj. veličanstva, cesarice same in vrednik čeb. časnika „Bienenvater“ obče znan gosp. K. Gatter.

Enako v poročilu ni črke o čebelarstvu na Vorarlberžkem in Šleziji, ko so vendar čebelarke društva v obeh deželah. In zadnjič poročilo molči o čebelarstvu po Moravskem, desiravno je jako razširjeno; čebelarke društvo v Bernu jako delalno in tudi od vlade z državno podporo bilo (prejšnja leta saj) močno podperano.

Milujemo, da številke o državni podpori nismo nikoli nikjer čitali. Prav zanimivo bi nam tudi bilo in gotovo za vsakega čebelarja jako mikavno, ko bi bile navedene številke o pridelku medú in voska po raznih deželah in raznih letinah. Znabiti tudi o izvaževanju pridelkov; zlasti pa o raznih izdelkih. Tako je znano, da po Češkem, Moravskem in Galiciji izdelujejo iz medú mnogo kisa, razna vina in medice, ki se dobro prodajajo.

Take številke pa niso le mikavne za čebelarja, ampak za vsakega, kateri se zanima za gospodarstveno gibanje po deželah ter govorijo različniše in glasneje, kakor vsako še tako dolgo in natanjčno poročilo.

Naj bi blagovolilo vis. c. k. ministerstvo kmetijstva v poročilih prihodnjih let nam to željo spolniti!

Dopis.

Na Pivki, meseca avgusta. Draga „Čebelica!“ Omenil sem ti bil že v poslednjem dopisu, da so čebele letos pri nas na Pivki močno rojile in dobro brale. Pritiskala jih je nekaj časa suša, a vendar bodo sploh prav dobre.

Je pa tukaj pri nas na Pivki druga težava ž njimi na jesen, naj že bodo dobre ali slabe. Ni namreč poštenega kupca, da bi plačal, kakor se spodobi in marsikterokrat čebelarji ne vedo kam z medom in voskom. Nekaj let sém so se privadili kupci, da pri spodrezovanji, to je trganji, jmljejo le čisto in polno satovje na vago; kar je zaleženega, proč pomečejo in tako tudi čebele. Prazno in nezanošeno satovje, ki je največ vredno, marsikteri hoče imeti za nameček. Lani je hodil tukaj neki Majer, prekupec judovskega trgovca Ljubljanskega, ter plačeval tak čist med po 14 kr., t. j. brez čebel in zalege; včasih se mora 'dobro blago dati tudi po 11, 12 kr.; čez 15 kr. menda se ni nikoli prodalo. Se vé, da je to za naše čebelarje slaba kupčija, ker po drugod je navada, da se vzame v račun vse, le prazni panjovi se odštejejo. *)

Zató te prosim, nasvetovaj nam kakega poštenega kupca, če veš za ktereга. Ali kam bi bilo mogoče prodajati izcejen med? Vosek bi menda že tudi pri svečarjih spečali, ki bi ga plačevali pošteno in vestno.

Morda bi bilo dobro po Novicah razglasiti naše zadeve, ker znabiti „Čebela“ preredko dohaja trgovcem v roke? Pristavim naj še to, da méd je pri nas slasten in okusen, ker nimamo nikjer smrečja in je zgolj le cvetličén. Trganje se začénja pri nas sem ter tje še nekoliko poprej kot na Gorenjskem, ker nimamo pozné ajde, ampak le prašno. Berejo zdaj čebele še po otavah, jesenskem resji in gorskih cvetlicah.

*) Moramo reči, da nam vést o Vašem čistém blagu jako dopada. Tako je pošteno in bi imelo povsod tako biti. Vse zdrozgati nezrelo zalego in stare čebele je žalibog splošno v navadi, ali brozga je to, ki se človeku gnjusi; zato Vam ni treba žal biti, da se pri Vas pametnejše dela. Le cena za čisto in dobro blago je res prenizka, prouzročili so pa to gotovo znani in lakomni prodajalci in kupčevalci, katerim je le za dobiček in nikakor za poštenost.

Bog daj, da bi se spametovali čebelarji in médarji ter prvi pripravljali le čisto, snažno blago, drugi le tacega iskali ter tudi pošteno plačevali; tako bi lahko živele obe stranki.

Vredn.

† C. g. Liborij Šolc.

Zvezda se je tretjič utrnila ter za čebelarški svet zginila — č. g. Liborij Šolca ni več, umerl je 9. julija tek. leta. Časopis „Schlesischer Imker“ pripoveduje, da počiva v senci neke lipe, od čebel mnogo obiskovane; v znamenje koliki prijatelj čebelarstva je bil v svojem življenji.

Rojen je bil na Moravskem l. 1835. Že kot otrok je podedoval veselje do ljubih čebelic, kakor se pripoveduje, ne le od očeta, ampak od svoje matere. Še kot gimnazijalec je dopisoval raznim in slovečim čebelarjem. L. 1859. je bil v mašnika posvečen ter je služboval pri raznih duhovnijah. Povsod je sam čebelaril ter si tudi prizadeval čebelarstvo razširjati; ker, rekel je, čebelarstvo da marsikak dobiček, gotovo pa vselej srce blaži in človeka marsikaj hudega obvaruje. Prav je imel, izrekel in potrdil je s tem veliko resnico. Trdnega zdravja pa ni bil, in enkrat pri nekem obhajilu je še nesrečo imel, da ga je voznik zvrnil. Po mnogi zdravniški pomoči in dolgem trpljenji je sicer okrevale, pa prisiljen je bil v pokoj se podati — bolj prav, trudapolna duh. služba zapustiti, ker pokoja si ni nikoli dal. Delal je zdaj z umom in peresom ter mnogo dopisoval v razne čebelarske in katoliške liste.

Čebelarske občne zборе je zlasti rad obiskoval ter bil zaradi izvrstnega čebelarstva mnogokrat s prvim darilom ali pohvalo obdarovan. Bil je vrednik obeh čebelarskih listov v Brnu: „Honigbiene“ in „Včela brnenska“; imel je nekaj časa tudi poslo potovalnega čebelarskega učenika. Izdajal je pa tudi članke v zvezkih raznega zapopadka; govoril je več jezikov.

Bil je toliko prijaznega in šaljivega obnašanja, da ga je bila vsaka družba vesela. Pisatelj tega se je z njim soznani l. 1877. v Solnemgradu. V neki gostilnici ga pozdravljam kot čebelarja in duhovnika, znabiti preprijazno, se ne spominjam več, da je smehljaje rekel: Kaj me poznate? Da, kdo bi tolikega moža ne poznal? (Bil je čez navadno mero visok), mu odgovorim. Vi imate gotovo pošet pri sebi, da ste me že na čevlje premerili. Da, mu odgovorim, ter ga iz žepa izlečem in pokažem. Smeha ni bilo konca ne kraja.

Z besedo, r. g. Šolc je bil res mož, kakor malo takih, neumorno delaven in vedno vesel. Zarad bolehnosti je imel sicer marsikaj prestatiti, pa potrpežljivo je vse prenašal. Po nekem hudem bluvanji krvi ga je smrt nenadoma v boljše življenje preselila, ki je komaj 46 let starosti doživel. Večna luč naj mu sveti!

Z Iga se nam naznanja, da čebelni semenj v sv. Lovrencu ni bil posebno dober. Čebele so bile bolj slabe, kakor dobre in jako po nizki ceni. Na zadnje so se panji že komaj po 1 gld. spečali.